

fulgt af Flyvere og beskydt med Maskingeværer, heldigvis uden Resultat.

Af Motorordonnansens Melding fremgik, at Oberst Christensen med mine Kompagnier i Sønderborg var afskaaret, han vilde ikke kunne naa frem til Aabenraa før Tyskerne.

Endelig fik jeg telefonisk Melding om, at den tyske Panserbrigade over Rends-Burkal nu var naaet til Bredevad under Fremrykning mod min vestlige Flanke.

Først da kom der Ordre fra Divisionen. Den lød paa, at jeg med Styrken i Haderslev skulde gaa tilbage bag Vejle Aa, hvor jeg sammen med 13. Bataillon, der allerede stod ved Vejle, skulde underlægges 7. Regiment, der fra Fredericia trak sig mod Vejle. Som Følge af de Meldinger, jeg lige havde faaet om de tyske Styrkers Fremrykning i min Front, vestre Flanke og min Ryg, var en Udførelse af den modtagne Ordre nærmest uigennemførlig. Jeg følte det desuden som en Skam at skulle opgive Haderslev uden Kamp. Dertil kom, at mine to Kammerater ventede, at jeg dækkede deres Tilbagegang gennem Haderslev. Jeg besluttede derfor at blive i Stillingen og tage Kampen op. Hvad der blev tilbage af mine Folk, kunde saa, hvis de naaede til Byens Nordkant, anvende de rekvirerede Lastbiler og tage Chancen at slippe bort mod Nord.

Oberstløjtnant Hansgaard fik nu Kommandoen paa Kasernen, jeg sagde Farvel til min Kone og kørte ned til min Kommandostation ved Vandmøllen. Jeg orienterede Oberstløjtnant Elmgren om Divisionens Ordre og tilføjede, at jeg havde besluttet at blive i Stillingen, afvente Resterne af Cyklistbataillonen og Panserværnskompagniet, derefter tage Kampfølging og saa handle efter Omstændighederne.

Oberstløjtnanten meddelte mig senere, at han havde ladet sin Adjutant rekvirere yderligere Lastbiler til Transport af Mandskab. Jeg fandt det unyttigt, saadan som Situationen udviklede sig; de smaa Styrker, der vilde være tilbage efter en Kamp i Haderslev, kunde sikkert være transporteret paa de Lastbiler, Oberstløjtnant Hansgaard havde rekvi-